

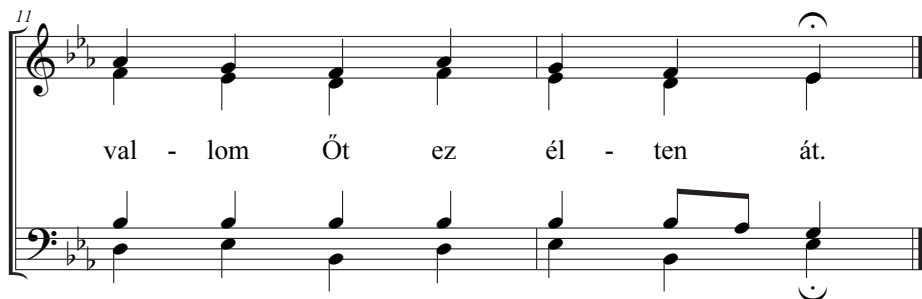
113. Én félelemből elfojtsam...

1. Én fé - le - lem - ből el - fojt - sam, Mi -

re a Lé - lek kész - tet; Vagy még hí - veb - ben

szol - gál - jam, Ha Sá - tán tá - mad min - ket?

Nem szé - gyel - lem Krisz - tus sza - vát, Meg -

2. A szívem többet gondoljon Az ember haragjával,
Ha Isten kegyelmét bírom S vádolnak rajongással?
Mi a bölcsnek csak üres szó: Az minékünk vigaszt adó.
3. Mert ezek, Uram, gúnyolnak, S mások megvetnek téged,
Én azért hív ne maradjak S ne tekintsem a véget?
Az Úr trónjához hogy megyek, Ha szent Fiát tagadom meg?
4. A bűnös népek kedvére Az igazságot hagyjam?
Vagy csak a fül gyönyörére És kedvtelésül mondjam?
És kerüljem a keresztet, Hol Uram, megtört a szíved?
5. Ki az, ki engem ijesszen Nagy haraggal vagy gúnnyal?
Csak ember ő, és nem Isten, És teljes minden rosszal:
Az ilyen ember csekélység, S az Isten előtt semmiség.
6. Hadd zúgjanak az emberek, Az Isten pajzsa megvéd,
És feltámaszt majd engemet, S a jutalmam öröklét.
Mert támaszom a szeretet, Mely síromig hűn elvezet.
7. Az Úr szerelme szorongat, Hogy akik tévelyegnek,
Én visszavigyem azokat Az élő Egyszülöttnek,
És könnyekkel s kérésekkel A pokoltól ragadjam el.
8. S bár mindezekért engemet Csak megvet sok-sok ember,
S ha átkozza is életemet Nagy-nagy igyekezettel:
Az Úrnak félelme megvéd, Hogy híven hordjam keresztjét.

*Az Úr az én világosságom és szabadítóm, s kitől féljek?
Az Úr az én életemnek erőssége, s kitől rettegjek?*

Zsoltár 27:1.